Ч. 115. Четвер 23 мая (5 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Послідні засіданя Ради державної. — Мир в полудневій Африцї).

Переговори, які правительство вело з Чехами, не довели до користного висліду, хоч показало ся, що Чехи не ставляють засадничого опору білєтовому податкови, а лише з тактичних причин старали ся не допустити до єго ухваленя і щоби забезпечити ся перед понеділковим дневним порядком, на котрім якраз першою точкою був білєтовий податок, др. Плачек поставив нагле внесенє. Чехи не таїли ся, що їм розходить ся лише о демонстрацию, щоби правительству пригадати, що до дальшої додатної роботи парляментарної правительство має доперва приєднати їх уступками. Длятого і чеські аґрарники зрікають ся навіть так корисних для своїх виборців бажаних законів, як н. пр. знесенє мит, і не допускають до поставленого дневного порядку. Чехи заявили, що закон про білєтовий податок і так аж з 1. січня 1903 має війти в житє і длятого домагали ся пересуненя того закона на осінну сесию. Правительство бажало осягнути білєтовий податок не лише длятого, щоби покрити убиток із знесеня мит і поліпшити долю диюрністів, але внесло також в суботу два закони в посольскій палатї, а іменно щоби о 10 прц. поліпшити пенсию давних пенсіонованих урядників, а о 25 прц. пенсию давних вдів і сиріт. Скликана на понеділок о 12 год. нарада предсідателів клюбів відбула ся аж о $1^1/_2$ год. пополудни. На нарадї побідили Чехи, бо ухвалено, аби справу податку від зелїзничих білєтів, що стояла на першім місци дневного порядку, усунено аж на пяте місце. В виду сего, що палата не дійшла на вчерашнім послїднім засїданю до пятої точки нарад, то справа проволїче ся аж до осїнної сесиї парляменту.

В палатї послів в Льондонї відчитав міністер скарбу льорд Бальфур мировий протокол, підписаний в Преториї, а принятий анґлїйским правительством. Цїле засїданє мало торжественний вид, а посли витали приходячих міністрів, а особливо міністра кольонїї Чемберлєна грімкими оплесками, для виявленя загальної радости з покінченя трансвальскої війни. Мировий протокол звучить: Арт. I. Бурґери, що стоять під оружием, мають сейчас зложити оружиє і віддати всяку збрую, гармати і амуницию, які находять ся в їх посїданю і під їх контролею. Они зрікають ся всякого дальшого опору против короля Едварда VII., котрого признають своїм правним володарем. Арт. II. Всї бурґери, що стоять під оружием в Трансвалю і ораньскій кольонїї, що тепер находять ся поза границями полудневої Африки, а таксамо бурґери, що заявлять, що приймають становиско підданих короля Едварда, одержать переїзд назад до полудневої Африки, скоро лише комунїкацийні средства будуть запевнені. Арт. III. бурґери, що піддадуть ся, не утратять анї личної свободи, анї власности (оплески на опозицийних лавках). Арт. IV. Против бурґерів, що піддадуть ся, не буде вести ся анї цивільне анї карне поступованє за дїла сповнень в звязи з війною. Ся клявзуля не відносить ся лише до тих, що обжаловані о нарушенє воєнних приписів. — Daily Mail доносить з Преториї, що конґрес Бурів в Ферайніґінґ приняв одноголосно мировий трактат. В суботу пізним вечером підписали бурскі делеґати трактат в домі Кіченера. Зі сторони Анґлїї підписали: Кіченер і Мільнер; за Оранїю: Штайн, Девет, Олівієр і Герцоґ; за Трансваль: Шальк-Бурґер, Райц, Людвик Бота і Делярей. Послїдною вимогою Бурів було, щоби Кріґер ратифікував мировий трактат, але Кіченер не пристав на те. Про зміст капітуляцийних услівий доносять, що всї важнїйші жаданя Анґлїйців принято, натомість Бури одержали уступки в справах меншої ваги, іменно що-до фінансової сторони. Король Едвард видав проклямацию до народу, в котрій висказує велику радість і вдоволенє з покінченя війни. В анґлїйскій прасї і серед публики панує велика радість з причини заключеного мира. На провінциї доходить до ентузиязму. Богато шкіл замкнено. По улицях устроюють походи. Деякі міста ілюмінували. „Times“ пише про заключенє мира у вступний статї: Тепер, коли війна скінчена, можна приступити до иншого імперяльістичного заданя з новими силами вчсшої сьвідомости нашої власти і з більшою надією, як тоді, коли наші хоробрі противники не були ще нашими підданими.

---

66) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

Глава шеста.

Жителї оаз вже перед сотками лїт піддали ся фараонам і платили їм дань; за то признано їм, що анї один єгипетский вояк не сьміє без їх позволеня ступити ногою на їх землю.

Етіопцї тому й розложили ся табором поза місцевостию оази і там уставили намет для Бент-Анати; але вскорі прийшло до зачіпки межи вояками, що не мали нїякої роботи а Амалекитами а часом бувало й так, що не обійшло ся без проливу крови, а вже зайшли собі таки добре, коли одного вечера пяні вояки були на стілько не обачні, що напали на амелекитскі жінки, котрі вийшли були воду брати.

Нинї десьвіта пробудив ся був один з погоничів, побачив, що Пентаура і Небзехта десь нема і побудив своїх товаришів, до котрих батько Уарди знов був прилучив ся. Дозорцї примусових робітників побігли як скажені до команданта Етіопцїв і дали єму знати, що два вязнї втекли і мабуть Амелекити їх укривають.

Коли Амелекитів завізвано, щоби они видали втікачів, про котрих они нїчого й не знали, відповіли они на то глумливими словами, котрі польного сотника так розсердили, що він постановив перешукати на силу оазу, а коли они єго посланників висьміяли, вибрав ся він наконець з більшою частию свого войска до свобідної оселї Амалекитів.

Сини пустинї узброїли ся також, але уступали перед Єгиптиянами, котрі певні побіди гнались за ними аж до того місця, де долина розсгупає ся і обнимає скалистий горбок.[1])

Поза тим горбком стояла схована сила Амалекитів, а коли Етіопцї не перечуваючи нїчого, переходили попри горбок, кинулись на них Амалекити з заду, підчас коли їх одноплеменники обернули ся і пустили ратища та стріли на перепуджених вояків, з котрих лиш кілька спасло ся бігством.

Межи тими був польний сотник, котрий легко ранений і страшно розлючений станув на чолї того відділу, що лишив ся був для охорони Бент-Анати. Він приказав ще й погоничам від вязнів іти за собою та впав знову до оази

О тім, що княгиня могла би втечи, він і не думав, а она ледви що побачила, що послїдний з єї сторожів щез, сказала церемоннико ви і своїй дружинї, що тепер пора втікати.

Всї ті люди були вірні донцї короля, забрали з собою, що лиш було потреба до щоденного ужитку, носилки і зьвірята до несеня тягарів і підчас коли в оазї лютила ся борба, повів єї молодий Салія на гору Синай до хати свого батька.

По дорозї приступила була Уарда до княгинї і приготовила єї до срічни, яка єї ждала у мисливого, а ми вже знаємо, як Бент-Анат знайшла поета.

Рука об руку ішли они обоє по гірскій стежцї аж до якогось місця в тїни, де виставала скала. Пентаур вистелив єї мохом, обоє сїли собі на нїй і тут одно другому розкрили своє серце та розповідали собі історию своєї любови і свого страданя, свої вандрівки і своє виратованє.

Коли около полудня донька мисливого ішла попри них зі збанком повним козячого молока, подала Бент-Анат чарочку з тикви свому милому, а коли так єму послужила, єї серце наповнило ся гордостию, а єго покірним бажанєм, щоби міг віддати за ню послїдну каплю крови, послїдний свій віддих.

Доси задля минувшости і теперішности не могли подумати о будучности. По сто разів повтаряли одно другому, що вже давно знали, а таки не могли того досить наслухати ся, і так призабули на ту велику небезпечність, в якій знаходили ся.

По скромнім обідї втихомирило ся в души поета то велике зворушенє, яке запанувало було в нїй від часу ранної молитви, і коли єму

---

[1]) Теперішний горб Меґаррет з розвалинами церкви епіскопії Фаран.

Новинки.

Львів дня 4-го червня 1902.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар надав звичайному професорови ветеринарийної академії і доцентови унїверситету. дрови Йосифови Нусбавмови, титул звичайного професора унїверситету у Львові.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краєвий перевіс канцелїстів: Меч. Бурчика з Делятина до Станиславова, Льва Трещаковского з Товмача до Делятина і Ізид. Лопатиньского з Станиславова до Товмача.

— **Жіноча спілка промислова „Труд“** у Львові оповіщує. що прийме до своєї відкрити ся маючої бурси шість дївчаток, що хотять навчити ся кравецтва жіночого і шитя біля. Петентки мають виказати ся, що укінчили вже тринайцятий рік житя і що найменше четверту клясу школи народної. Товариство дає даром мешкане, опал, осьвітлене, науку і опіку, а за харч мають родичі доплачувати в першім роцї по 16 кор., а в першій половинї другого по 8 кор. місячно; опісля дає товариство і харч зглядно плату після уздібненя і категориї в робітнї, до якої придїлена буде. Наука треває три роки. — Письменні зголошеня з метрикою, сьвідоцтвом шкільним і заявою родичів, що з'обовязують ся платити додаток на харч, вносити належить найпізнїйше до дня 30 червня 1902 р.

— **Устні іспити зрілости** розпічнуть ся: а) в ґімназиях: сьв. Анни в Кракові (поправки) дня 18 вересня, сьв. Анни в Кракові доповняючі для женщин дня 19 вересня, сьв. Яцка в Кракові (поправки) дня 20 вересня, в ІІІ-ій в Кракові (поправки) дня 22 вересня, цїлі дня 23 вересня; в академічній у Львові (цїлі і поправки) дня 16 вересня, в IV-ій в І. відділї 26 вересня, в ІІ-ім відділї (поправки) дня 17 вересня; в другій (нїмецкій) ґімназиї дня 15 вересня; б) в реальних школах: в Кракові дня 23 вересня, а у Львові дня 18 вересня. Абітуриєнти ґімназий з польским язиком викладовим, що мають здавати поправки, мають зголосити ся в канцеляриї управителя паралельок IV-ої ґімназиї до дня 5-го вересня, абітуриєнти, що мають складати цїлий іспит в польскім язицї, мають зголосити ся в дирекциї тої ґімназиї в тім самім речинци; всї инші абітуриєнти мають зголосити ся в дирекциї одної з наведених ґімназий також найпізнїйше до дня 5-го вересня.

— **В рускій ґімназиї у Львові** явив ся в суботу дня 31-го мая віцепрезидент краєвої шкільної ради п. Плажек і через кілька годин прислухував ся устному іспитови зрілости. При відходї висказав професорам і ученикам похвалу по причинї вповнї вдоволяючих відповідий абітурієнтів.

— **Конкурси.** Надвірняньский повітовий видїл оголошує конкурс на посаду окружного лїкаря з осїдком в Ланчинї. Платня 2000 кор. річно. Поданя можна вносити до дня 1-го липня с. р. — Маґістрат м. Теребовлї оголосив конкурс на посаду міского ветеринаря з платнею 1000 корон річно, з речинцем до 15 червня с. р. — Дирекция рільничої академії в Дублянах розписала конкурс на 4 вільні від оплат місця в сїй академії. Першеньство мають ґімназисти і реалїсти з іспитом зрілости. Поданя до 15 липня с. р. — Намістництво оголошує конкурс на одну стипендию 210 корон річно для правників або фільософів рускої народности. Поданя до 15 червня с. р.

— **Під колесами армати.** Підчас вправ в Перемишли дістав ся один жовнїр 10-го полку артилериї під колеса армати, в хвили, коли армата в найбільшім бігу пересаджувала рів. Армата переїхала по нещасливім і здусила цїлком клїтку грудну. Непритомного жовніра забрано сейчас з місця вправ і відвезено до шпиталю войскового.

— **Любовна драма.** Слюсар зелїзничий Владислав Янчик у Львові заручив ся недавно з 17-лїтною, гарною Фелїцією Назаркевичівною, вихованицею різника Пшибильского при ул. Городецкій ч. 75. Недавно довідала ся Назаркевичівна, що Янчик віддає ся пияньству і то заставило єї зірвати з ним зносини. Залюблений Янчик робив длятого своїй нареченій сцени заздрости і в наслідок того приходило між ними нераз до непорозумінь. Передвчера вечером явив ся Янчик в домі Пшибильского і почав наклонювати наречену, аби она на ново навязала з ним зносини. Але она в ніякий спосіб не хотїла на се згодити ся. Тогди Янчик добув з кишенї револьвер і вистрілив до панни. Куля поцїлила єї в грудь, а она вспіла ще утечи до другої комнати та замкнула за собою двері на ключ. Вскорі почули ся ще два вистріли, котрими зранив себе Янчик смертельно в шию і грудь. По удїленю першої помочи через стацию ратункову, відвезено обоїх до шпиталю, де борють ся зі смертию.

— **Торговля живим товаром.** Тими днями прибув до Тернополя молодий, елєґантно убраний жидок, і представивши ся в одній з жидівских реставраций яко Елї Померсон, велів вишукати для дітий тестя свого молоду гарну ґувернантку. Кандидатка на ту посаду знайшлась скоро в особі 16-лїтної доньки бідного купця, котра скінчила школу видїлову. Померсон умовив ся з єї родичами що до винагороди і вибрав ся з ґувернанткою на дворець зелїзницї. Тут стрінулась дївчина зі своїм знакомим, і розповіла єму, куди і в якій цїли їде, довідалась однак від знакомого, коли сей поглянув на Померсона, що він не називає ся Померсон, лише Ґольдберґ, що він вернув недавно з Америки та не мешкає в Коцюбинчиках лиш в Скалатї. Дївчина зміркувала грозячу небезпечність, але пронюхав щось і мнимий Померсон, бо зник з двірця як камфора. Але поліциї удало ся єго відшукати та показало ся, що він занимав ся торговлею живим товаром.

— **Річна смертельність на земли,** виносить майже 33 міліони осіб, з чого припадає на один день 91.554 случаїв смерти, а 2.730 на годину, отже 62 на мінуту. Пересїчна довгота житя людского виносить 32 лїт Четверта часть людности умирає заким осягне 7 лїт, а половина перед 17 роком житя. На 10.000 людий лише 1 особа доживає до 100 лїт, на 500 одна особа до 90 лїт, а на 100 осіб одна до 60 лїт; в супружествах жиють довше нїж особи в вільнім станї. З 10.000 жонатих людий, котрі досягають до 70 лїт житя, 43 суть сьвящениками або полїтичними урядниками, 40 рільниками, 33 ремісниками, 32 войсковими, 29 інжинерами або адвокатами, 27 професорами 24 лїкарями.

— **Ювілей довгих панталонів.** В сїм роцї буде 100 лїт від часу, коли король анґлїйский Юрий IV., котрий був тоді ще князем-реґентом, виповів війну панчохам і коротким панталонам. Не ходило ту о жадну естетику, лише о річ натури лїкарской. Іменно много аристократів анґлїйских терпіло на подаґру і через се опухали їм ноги; для укритя отже того винайдено довгі панталони. Вправдї тодїшнї карикатуристи висьмівали немилосердно

доси звало ся, що він лїтає воздухами, почув ся він тепер знову на земли і розважав разом з Бент-Анатою, що їм тепер в найблизшій будучности треба робити.

При поважній розмові, подобаючій на нараду, до котрої сьвітло щастя, яке ясніло в їх очах, не конче підходило, ішли они рука в руку в долину до хати їх гостинного приятеля.

Мисливий в супроводї своєї доньки вийшов їм на стрічу до половини дороги, а з ним вийшов і якийсь знатний мужчина у воєннім строю начальника Амалекитів проживаючих в оазї.

Оба поклонили ся перед Бент-Анатою і Пентауром і поцїлували землю.

Они довідались були, що етіопске войско держало княгиню насильно в оазї, а князь пустинї Абохарабос²) увіривши Пентаура, котрого мав за королївского сина, і Бент-Анату о своїй і своїх людий вірности для фараона Рамзеса, котрий завсїгди шанував їх права, розповів не без гордости, що єго борцї поубивали майже всїх Етіопцїв, лишились хиба лиш ті, що у него тепер в неволи.

— Они — говорив він — прибикли воювати з тими чорними, песїми трусами в Куш; але ми мужчини і уміємо боронити ся в наших долинах як льви. Коли нас сила перемагає, то ми як ті козороги ховаємо ся помежи скалами сих гір.

Бент-Анатї сподобав ся сей сьміливий мужчина з блискучими очима і орлиним носом, на котрого смаглявім лици видко ще було криваві слїди від меча і она обіцяла єму, що припоручить єго ласцї свого батька і дала єму на здогад, що єї бажанєм було би під проводом Пентаура, призначеного для неї на мужа, дістати ся о скілько можна як найскорше до табору короля.

Підчас коли она то говорила, споглядав начальник племени лиш на Пентаура, а відтак відозвав ся: Ти, доню короля, така як місяць а твій товариш то як бог сонця Дузаре. Крім Абохарабоса — і він вдарив ся в груди — та єго жінки не знають такої пари як ви обоє. Аж до Геброну поведу вас я сам з кількома з моїх борців. Але треба конче квапити ся, бо я мушу вернути ся, заким ще той зрадливий чоловік, що тепер панує в Мізраїмі³) а котрий вас переслїдує, вишле проти нас нове войско. Ідїть же тепер на долину! У вашім наметї не бракує хоч би й одної курки! Завтра, заким засвитає, виберемо ся в дорогу.

Коло хати мисливого привитав ся Пентаур з дружиною княгинї. — Церемонияк не без обави споглядав на него

Король, що правда, коли вибирав ся в похід, наказав єму слухати Бент-Анату у всїм як би єго самого; але такий вибір будучого супруга то була річ нечувана і що сказав би Рамзес на то все?

Неферт не могла налюбувати ся повною достойности поставою поета і казала нераз, що він такий подібний до єї покійного вуйка, батька проводиря Паакера, як би був єго молодшим братом.

Уарда не могла надивити ся на него і на княгиню.

Она вже не уважала єго за якесь висше єство, але тота красна пара була як би щасливою ворожбою для Нефертової а може й для єї власної любови.

Лїкар Небзехт держав ся скромно з далека.

Біль голови, котрий мучив єго довго, уступив під впливом сьвіжого гірского воздуха. Коли Пентаур подав єму руку, відозвав ся він: Ну, тепер вже конець тїй веселій сварцї! Дивна річ, як то зміняє ся судьба людий! Від тепер вже не буду перечити ся з тобою, бо той великий музика, до котрого ти молиш ся, дїйстно якось дивно залагодив дисгармонїю в твоїм житю.

— Так говориш, як би тобі то прикро було; але й для тебе все ще на добре вийде.

— Ледви! — відповів лїкар, — бо я тепер виджу ясно: кождий чоловік то інструмент сам для себе з доброго або злого дерева, зручний або незручний, сяк або так зроблений вже перед народженєм в якийсь укритій робітни. Щось, все одно, як ми то назвемо, настроює єго, а після того, як той інструмент зроблений, видає він опісля добрий або злий голос. Ти то гарфа Еоля; чути радістний голос, коли тебе доторкне ся подув судьби, але я то як та хоруговка, що вітер показує, хочу завсїгди добре показати звідки вітер віє, але при тім скриплю так, що аж мене і других уши болять. Я вже рад, коли бодай сей або той мореплавець наставить добре вітрила після того, як я покажу. Але й то по правдї сказавши менї все одно! Я хочу на свій лад крутити ся, чи хтось на то зважає, чи нї, а щож то вадить?

Коли Пентаур і єго мила разом зі своєю дружиною прощали ся зі щедро обдарованим мисливим, сонце вже заходило а вершок Синая засьвітив ся як би був із рубінового скла а поза ним горіла цїла земля.

На другий день вибрали ся в дорогу до табору короля. Начальник Амалекитів ішов з караваною, до котрої належав також і батько

²) Се імя єсть правдиве, бо після лїтописця Прокопа начальник Сараценів Абохарабос дарував Юстиніянови пальмовий гай положений серед синайского півострова.

³) Мізраїм — семітска назва Єгипту.

нову неестетичну моду, та дарма, мода побідила і треває до наших часів.

— **Зьвірска пістунка.** Вчера пропала без сліду у фабриканта Зоммерштайна в Тернополи мамка враз з дитиною. По цілоденнім шуканю звернули ся занепокоєні родичі до жандармериї, котра знайшла пістунку але без дитини. Доперва по добрім угощоню удало ся від неї видобути зізнаня, що дитину замордувала і закопала в поли. Тїло дитини знайшли дійстно на вказанім через ню місци. Зьвірску пістунку відставлено до вязниці.

— **Утеча божевільної.** З заведеня для божевільних в Кульпаркові втїкла перед кількома днями вечером Праксeда Кабат налогова палїйка. Перебравши ся зі шпитальної ґардероби в одїж яку вкрала дозорницям, вийшла неспостережено з заведеня. Небезпечна палїйка убрана була в лїлієву сукню, білий станик з чорними цятками, попелясту мантилю, білу хустку на голові і чорні шнуровані черевики.

— **Спір о роту присяги.** Король Едвард, котрого коронация має відбути ся дня 26 червня, вичеркнув з присяги королївскої уступ, котрий звернений був против релїґії католицкої, а котрого випущеня домагали ся посли і католицкі льорди та праса католицка. То зарядженє короля викликало однак в прасі анґлїйскій велику дискусию на темат, чи король сам, без зізволеня обох палат, може робити зміни в ротї присяги королївскої, котра, по думці праси англиканьскої, єсть одним з актів, тісно з конституциєю звязаним.

— **Крадїж дїтий.** Матери і батьки в Петербурзі суть з великім страху. Оперує там очевидно якась шайка злочинців, котра занимає ся систематичною крадїжию дїтий. В послїдних десяти днях пропало в той спосіб 7 дїтий, належачих до ріжних сфер. В двох случаях стверджено, що дїти забирала якась дама в жалобі. Полїция починила енерґічні пошукуваня, дотепер однак без успіху.

— **Пияньство у безрог.** Свиня — цїлком справедливо названа так задля своєї нехарности — має ріжні хиби, але здавало ся, що таки цїлком безпідставним, а навіть ображаючим чесний рід безрог було до тепер уживане виражене: піяний як свиня. Тимчасом однак стала ся така подїя, що потвердила правдивість сеї приповідки. Ото перед недавним часом кілька поважного об'єму безрог знайшло ся, невідомо в який спосіб, при бочці з вином. Горячо було велике, тож бідняги гасили жажду так довго, аж доки не лягли непритомні в рові, де лежали довший час дійстно пяні як — свинї. Порядні люди старали ся привести їх до притомности, та дарма, алькоголь спровадив на них так сильний сон, що годї було їх добудити ся. Однак як часто між людьми, так і в сїм случаю не обійшло ся без смертельного случаю, іменно одна і то найкраснїйша між ними вже більше не пробудила ся.

— **Пробитє.** В городецкім шпитали був на курациї жандарм з Білої гори Франц Балицкий. Вийшовши оногди вечером зі шпиталю, пішов до шинку, де підпив собі. Вертаючи до шпиталю, зійшов ся з вахмайстром від уланів, Романом Побеґлом, з котрим розпочав суперечку, в часї котрої пробив его сцизориком в груди. Балицкого віддано до арештів войскових, а раненого перевезено до шпиталю.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 4 червня. По нинїшнім засїданю палати настане перерва, а то в наслїдок делеґацийних засїдань, котрих буде 3 або 4. Дня 14 червня буде рада державна закрита, а скликане соймів, між ними і галицкого, послїдує дня 17 червня.

Будапешт 4 червня. Угорска делеґация приймила окупацийний кредит в третім читаню, відтак вела дальшу дискусию над буджетом войска.

Льондон 4 червня. На вчерашнім засїданю палати послів завідомив мін. Бродрік, що до дня 3 мая дістало ся до неволї загалом 25.555 Бурів. Мінїстер Бальфур заповів, що в четвер поставить внесене, аби анґлїйским войскам в полудневій Африці висказати подяку народа. Дискусия над буджетом буде відложена до понедїлка.

Монтлїмар 4 червня. Любе від'їхав назад до Парижа.

Утрехт 4 червня. Президент Кріґер велїв заявити дописувателеви бюра Райтера, котрий хотїв з ним поговорити, що тепер не може давати нїяких пояснень.

Льондон 4 червня. Король Едвард одержує з усїх сторін телеґрами з желанями.

Уарди, котрого жителї оази були зловили, але на просьбу Бент-Анати пустили на волю.

Зараз, коли перший раз стали спочивати, завізвали рудого бородача, щоби розповів, як єму удало ся завести Пентаура до копалень на синайскім півострові замість до ломів каміня в Хенну.

— Я довідав ся від Уарди — став розповідати вояк своїм простим ладом — куди мають відставити того чоловіка, що готов був житєм наложити за нас бідних; та й собі подумав, що мушу его вiратувати. Але яка то у мене голова, а вже якої хитрости таки зовсїм не годен придумати. Та й на щоби було то придало ся, було би хиба прийшло до якогось насильства, котре би було зле закінчило ся, як би хтось другий не був мене навів на щось, заким ще Уарда менї розповіла, що Пентаурови грозить.

А то ось як було:

— Я мав відвести засуджених до копалень мафкату робітників повести за Ніль до некрополї, до місця звідки треба від'їздити. В пристанї в Тебах вільно тим бідним злодюгам попращати ся зі свояками. Сто разів не раз я на то дивив ся, але таки не міг до того навикнути, а то чоловікови неодно таке байдужне! Голосні плачі і дике голошенє то ще не найгірше; я то знаю з досьвіду, що крикуни, годять ся найборше зі своєю долею, але тоті блїді, котрим лиш губи посинїють, а борода дрожить, як би они змерзли, а котрі сухим оком споглядають стовпом перед себе, тих то найсильнїйше за серце зловило. Та й тогди було богато нужди й голосної і тихої. Найбільше було менї жаль одного чоловіка, котрого я вже знав від давна; він звав ся Гуні і належав до сьвятинї Амона, де був старшим над тими, що доглядали сьвятих баранчиків божих. Я стрічав ся з ним нераз, коли столяв при робітниках що мали кінчити великі сьвітлиці стовпові, всї люди его поважали та й він сповняв свою службу як слїд. Раз правда не уважав; як раз тої ночи, ви чей собі пригадуєте, коли то вовки впали до сьвятинї і роздерли баранів а сьвяте серце перенесло ся в грудь пророка Руї. Хтось мусів за то відпокутувати, отже впало на бідного Гуні, котрого за его недбалість засудили на примусову роботу в копальнях мафкату. Єго наслїдники будуть тепер лїпше пильнувати!

Не було нікого, хто би Гуні'го відводив, а я преці знав, що він має жінку і богато дїтий. Став такий як отся земля і був одним з тих, котрим гризота серце по куснику виїдає. Я приступив до него та й питаю, чому его родина не вийшла его пращати? А він каже менї на то, що він попращав ся вже дома, бо не хоче, щоби дїти виділи его межи фальшівниками та убийниками. Осьмеро не заосмотрених хробачків лишило ся дома при матери, а не давно тому огонь знищив їм цїле майно. Нема анї кришечки хлїба, щоби позатикати роти. А то не розповів він менї от так, деж там, слово за словом добувало ся з него, випадало так, як би дахтилї з роздертого міха; я мусів кожде окремо збирати, а коли він побачив, що менї его жаль, то вже й не таїв гніву в собі і сказав: Про мене нехайби мене заслали до копалень золота або й на куснї порубали, але що тепер дїти мають голодувати, о тото, тото! Притім вдарив ся він по чолї, а я пішов попращати ся з Уардою, а по дорозї до неї все я собі повтаряв „о тото, тото“ і той чоловік і вісїм хробачків стояли менї перед очима. Як би я так був богачем, подумав я собі, то я би єму поміг.

(Дальше буде).

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).